

βουλευομένων φαρμάκων. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἢ ἐπιληψία ἔχει μυρία φάρμακα, καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἰταλίας ἔχουσι μυρίους χρηματιστάς, οἵτινες ὁ εἰς κάλλιον τοῦ ἄλλου ὑπόσχονται τὴν ἐπανάρθωσιν αὐτῶν.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἡ ΠΡΩΪΜΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ἦ πρώτη ἀμυγδαλιά,
βιάσθηκες ν' ἀνθίσῃς,
Κοιμάται ἀκόμ' ἡ φύσις,
δὲν ἐκελάδησαν πουλιά,
δὲν ἤλθαν χελιδόνια·
ἀκόμη μένουσι χιόνια
εἰς τῶν βουνῶν τὴν τραχηλιά·
ἢ ἀνοιεῖς ἀκόμα
δὲν ἔζοτανε τὸ χῶμα
μὲ τὰ θερμά της τὰ φιλιὰ·
ἔ τῶν χωραφιῶν τ' αὐλάκια
δὲν ἔχει ἀκόμ' ἀνθάκια,
ὦ πρώτη ἀμυγδαλιά.

Ἄμυγδαλιά, κι' ἄλλη φορά
ἔς αὐτὴ τὴν γῆ τὴν ἔξη
σὲ εἶδα ἀνθισμένη
νὰ πρωτολέγῃς τὴν χαρὰ,
ν' ἀνοίγῃς τὴν ἐλπίδα·
κι' ἄλλη φορά σὲ εἶδα
μὲ τὰ κλαδιά σου τ' ἀνθρὰ
νὰ χαιρέσαι σὺ μόνη,
κ' ἐμὲ νὰ μοῦ πλακόνῃ
ἢ πίκρα καὶ ἢ συμφορὰ
τὴν ἔρημη καρδιά μου.
Εἶδες τὰ δάκρυά μου,
ἀμυγδαλιά, κι' ἄλλη φορά.

Ὁ πρώτημός σου ἀνθισμός
μ' ἐφάνη τότε θεῖα
ἐλπίδος προφητεία.
Κι' ἀλήθεια τότε ὁ καῦμός
ἐπέρασεν ἐκεῖνος·
πλὴν Ἐναῆλθε θρήνος,
ἦλθε κλαυθμός καὶ ὀδυρμός
καὶ τῆς ζωῆς μαυρίλα.
Ἄχ, τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
ὁ ζωντανός ὁ χωρισμός
μοῦ τάχει μαράμμένα·
Δὲν εἶν' ἐλπίς γιὰ μένα
ὁ πρώτημός σου ἀνθισμός.

Τῆς εὐτυχίας ἡ πηγὴ
γιὰ μένα ἐξηράνθη.
Τὰ δροσερά σου ἀνθη
χαρὰς δὲν εἶνε χαραυγὴ
εἰς μάτια ἀπελπισμένα·
δὲν ἀνοιεῖαν γιὰ μένα.
Δι' ὅλους ὅμως εἶν' ἡ γῆ!
Πολλοὶ εὐτυχημένοι
σὲ βλέπουσι ἀνθισμένη,
μὲ τὴν καρδιά χωρὶς πληγῆ.
Νὰ ξαναθλίβῃς πάλι,
καὶ ἄς δροσίζωντ' ἄλλοι
ἔς τῆς εὐτυχίας τὴν πηγῆ.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

(1) Ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδοθείσης συλλογῆς Στίχων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πολλὰ τῶν ἐγγρίτων φύλλων τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, ἰδίως δὲ τὰ ἀναγιγνωσκόμενα ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἐκφράζουσι τελευταῖον φρικτὸν παράπονον κατὰ τῆς λίαν διαδεδομένης ἐν Ἀγγλίᾳ ἕξεως τοῦ νὰ προσέρχονται οἱ προσκεκλημένοι εἰς δεῖπνον ὅσω δυνατόν βραδύτερον τῆς ὀρισμένης ὥρας, ὀρμώμενοι ἐκ τῆς λελαυθασμένης σκέψεως, ὅτι εἶνε ἀπρεπὲς καὶ κοινὸν τὸ νὰ προσέρχεται τις ἀκριβῶς κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὥραν. Οἱ ἐστῶντες ὅμως, οἵτινες ἐνίοτε μετὰ τῶν ἄλλων τυχόν προσελθόντων δαιτυμόνων περιεμμενον τοὺς κατὰ τὸ φαινόμενον εὐγενοῦς συμπεριφορὰς καθυστεροῦντας ἐπὶ χρόνον μακρὸν ὑπερβαίνοντα ἐνίοτε τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς, καὶ αἱ οἰκοδόποινοι, αἵτινες καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον τοῦτον διετέλουσι ἐν ἀπελπισίᾳ σκεπτόμενοι τὰ φαργά, αἵτινα θὰ εἶνε ἄνοστα μὴ διανεμόμενα κατὰ τὴν προσήκουσαν στιγμήν τῆς ἐψήσεως των, εὕρισκον τὴν βραδύτητα ταύτην ἄλογον, διὸ καὶ ἀντεπεξῆλθον κατ' αὐτῆς. Τελευταῖον μάλιστα κατέρυγον καὶ εἰς τὸν πρίγγιπα τῆς Οὐαλλίας καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἐκφράσῃ δημοσίᾳ τὴν γνώμην του καὶ οὕτως ὀρίσῃ τὸν κανόνα τῆς καλῆς συμπεριφορὰς. Τὰ αὐτὰ παράπονα ἠγέρθησαν καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης, διότι καὶ ἐκεῖ εἶνε καθιερωμένον τὸ ἀκαδημαϊκὸν τέταρτον. Οἱ προσκεκλημένοι ὅμως ἀντὶ νὰ ἔλθωσι κατὰ τὰς 7 ἢ 7^{1/2} παρατείνουσι τὴν βραδύτητα αὐτῶν ἐπὶ ἐν ἀκόμῃ τέταρτον. Ἐνῶ δὲ πάντες εἶνε σύμφωνοι πρὸς διέξοδον ἀπὸ τῆς κακῆς ταύτης ἕξεως νὰ τιμωρῶσι τοὺς μὴ εὐγενεῖς ἀτάκτους μὴ περιμένοντες αὐτοὺς, ἀλλ' ἀρχίζοντες τὸ δεῖπνον ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, οὐδεὶς ἔχει τὸ θάρρος ἐν Ἀγγλίᾳ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ αὐστηροῦ τούτου κανόνος. Ἐν Ἀμερικῇ ἢ ἡρήσις τοῦ κανόνος τούτου εἶνε πρὸ πολλοῦ εἰσηγμένη. Τελευταῖον εἰδίδετο δεῖπνον ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπὶ τινὶ ἑορτῇ. Δαιτυμόνι τις ἀργοπορήσας νὰ προσέλθῃ εἰς αὐτὸ ἔλαβε μετὰ τὴν αἰτησιν μυρίων συγγνωμῶν παρὰ τῶν οἰκοδοσοποιτῶν τὴν θέσιν του παρὰ τῇ τραπέζῃ καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ μὴ τὸν σεβίρωσιν ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλὰ νὰ τῷ δώσωσιν ὅτι εὕρισκται εἰς τὴν σειράν. Οὕτω τὸ γεῦμά του ἀπετελέσθη ἐκ τούρτας μῆλων, κομπόστας, πάγου, τυροῦ μετὰ βουτύρου καὶ ἄρτου, καὶ τεμαχιῶν ξυνοσελίνου...

Εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός:

— Μὴν κάθῃσαι αὐτοῦ, γυναῖκα· αὐτοῦ εἶνε ρεῦμα· θὰ μοῦ κρῶσης.

Ὁ παριστάμενος ὑπηρέτης. — Μὲ συγχαρεῖτε, κύριε, τὸ ρεῦμα εἶνε ἐκεῖ κάτω. Ἔπειτα τώρα δὲν ἔχει καθύλου νερό.

***

Γίνεται λόγος περὶ μακροβιότητος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἐκεῖ παρῶν ἐπιχειρεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του.

— Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος, λέγει, ὁ μέσος ὀρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε πολὺ μικρότερος παρὰ ἄλλοτε. Ποιὸς σήμερον εἰμπορεῖ νὰ μοῦ δείξῃ ἓνα μόνον ἑκατοντούτη ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐγεννηθῇ ὑστερὰ ἀπὸ τὸ 1800; ...